

и безъ стѣснение присвоявали нѣкои най-именити чужди писатели — било Хомера (отъ Мала-Азия), Езопа ((арабинъ), Аристотеля (македонецъ), Лукияна (персиецъ) и други въ старо време, било св. Кирила и Methodия (отъ Солунъ), Константинъ Вардалахъ (отъ Египетъ), Атанасъ Богориди (отъ Котелъ въ България), Никола Пиколо (отъ Велико Търново), Атанасъ Хриstopоло (известния новогръцки лирикъ, българинъ отъ Костуръ и синъ на попъ Христо и баба Стана), Димитъръ Дърваръ (отъ Клисуре, Македония) и други въ ново време. И той продължава: „Марко Бочаръ, хероятъ при Мисолунги, отъ с. Боча (Воденско, Македония), Хаджи Христо отъ гр. Нишъ (Софийско), хероятъ въ Пелопонезъ Хаджи Петъръ отъ гр. Сливенъ, Наумъ отъ гр. Воденъ, Колокотрони, спасителтъ на Гърция, по потекло отъ с. Вишегоре (Костурско), и други юнаци, все отъ славянски произходъ, красятъ гръцката история, въ която, обаче, нигде не се бележи истинскиятъ имъ родъ, а винаги се споменава гръцкото имъ име и гръцкиятъ имъ родъ!“ Още по-рано, въ споменитѣ си отъ 1855 г., Селимински изтъква неотбелязания другаде фактъ, че вече въ времето на Конст. Рига съ имало по всичкитѣ по-важни градове на България „сзаклетници и членове на гръцкия комитетъ“ и че следъ несполуката на този комитетъ тѣ станали членове на втория, на хетерията. Марко Бочаръ и споменатитѣ негови сподвижници, „славни борци за вѣра и отечество“, не доживѣли да видятъ свободно и своето отечество: едни паднали въ сраженията, а други загинали отъ предателство.

Въ свръзка съ този протестъ на Селимински срещу потулянето на истината за българското участие въ гръцкитѣ национални борби трѣбва да споменемъ и за тенденциозното стоваряне на вината за гръцкото възстание върху самитѣ българи. Изказвайки жалбата си, че следъ Завѣрата гърцитѣ успѣли да достигнатъ цельта си, а българскиятъ народъ само претърпѣлъ „обсадно положение цѣли седемъ години, докато траяло възстанието“, Селимински изтъква, че това преследване на българитѣ не било заслужено, понеже тѣ не били възстанали купно, както признавали това и самитѣ гърци-историци. Гърцитѣ, „съ бойнитѣ си пѣсни и подлитѣ си клевети“, представили българския народъ като голѣмтъ съучастникъ, за да обърнатъ главното внимание на турското правителство върху България и Влашко и по такъвъ начинъ да отклонятъ